

Sygn. akt II KK 133/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Zabłocki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 czerwca 2013 r.,
sprawy **P.G.**
skazanego z art. 244 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 21 grudnia 2012 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.
z dnia 27 czerwca 2012 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego P. G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

P. G. skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 27 czerwca 2012 r. (sygn. II K 610/11) za występki określony w art. 244 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

W apelacji od tego wyroku obrońca podniósł dwa zarzuty, a to:

- obraży prawa materialnego, polegającej na uznaniu, iż oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwo z zamiarem ewentualnym, gdy tymczasem przestępstwo z art. 244 k.k. można popełnić jedynie z zamiarem bezpośrednim;

- obraży prawa procesowego, a to art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 410 oraz art. 424 § 1 k.p.k.

Po rozpoznaniu środka odwoławczego, Sąd Okręgowy w P., wyrokiem z dnia 21 grudnia 2012 r (sygn. V Ka 722/12) utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Od prawomocnego, kończącego postępowanie wyroku Sądu Okręgowego w P. kasację wniósł obrońca oskarżonego P. G. W kasacji sformułowane zostały dwa zarzuty. Po pierwsze, zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego, a to art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., które miało polegać na „niedostatecznym rozważeniu przez Sąd odwoławczy wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym”. Po drugie, rażącego naruszenia prawa materialnego, a to art. 244 k.k., poprzez przyjęcie, że występki z art. 244 k.k. można popełnić także w zamiarze ewentualnym.

We wniesionej pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowy w P. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozpoznając kasację w granicach określonych w art. 536 k.p.k. zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, przemawiającym za jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zarzut rzekomego naruszenia art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. jest nierzetelny. Na str. 2, 3 i na pierwszej połowie str. 4 pisemnego uzasadnienia swego wyroku Sąd odwoławczy odniósł się do wszystkich zarzutów procesowych podniesionych w apelacji, zaś na drugiej połowie str. 4 uzasadnienia tego wyroku ustosunkował się do zarzutu naruszenia prawa materialnego, podniesionego w zwykłym środku odwoławczym. Sąd kasacyjny podziela linię argumentacyjną zaprezentowaną przez Sąd Okręgowy w P. wraz z wnioskiem końcowym, że to *„obrona kwestionując formalnie rozumowanie sądu w omawianej materii, jako sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego (...), ergo wykraczające poza ramy swobodnej oceny dowodów, czyniąc obszerne wywody w tej materii, w istocie rzeczowo nie podważa zasad logiki i doświadczenia życiowego, które legły u podstaw kwestionowanej analizy dowodowej”*. Dodatkowo można jedynie wskazać, że obrona podnosząc w apelacji zarzuty naruszenia art. 4, art. 5 § 2 oraz art. 7 w zw. z

art. 410 i art. 424 § 1 k.p.k. oraz powracając do tych kwestii w kasacji - pod pozorem rzekomego nienależytego rozważenia zarzutów apelacyjnych przez Sąd Okręgowy w P. – nie bierze pod uwagę tego, iż:

- bezzasadne jest podnoszenie zarzutu naruszenia zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.), albowiem zgodnie z jednolitym orzecnictwem Sądu Najwyższego oraz poglądami piśmiennictwa prawniczego, zarzut obrazy przepisów formułujących jedynie ogólne zasady postępowania - bez wskazania uchybień konkretnym przepisom, służącym realizacji określonych zasad (a tego obrońca nie uczynił) - nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacji;

- dla oceny, czy nie został naruszony zakaz *in dubio pro reo*, nie są miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekające w sprawie sądy rzeczywiście powzięły wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnęły je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinny były powziąć. W wypadku zatem, gdy pewne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, czy też np. dania wiary lub odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego, albo dania wiary zeznaniom świadka z określonej fazy postępowania, a odmówienia wiary jego zeznaniom składanym na innym etapie tego postępowania, nie można mówić o naruszeniu zasady *in dubio pro reo*, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 k.p.k., lub też przekroczenia przez sąd tych granic i wkroczenia w sferę dowolności ocen. Przechodząc zatem do zarzutu rzekomej rażącej obrazy art. 7 k.p.k. wskazać należy, po pierwsze to, poczynione ustalenia faktyczne pozostają pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko :

- poprzedzone zostały rozważeniem wszystkich okoliczności istotnych dla dokonania ustaleń określonej treści

- są zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostały wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Obrońca nie wykazał w skardze kasacyjnej, aby którykolwiek z powyższych warunków nie został w prawomocnym wyroku dotrzymany przy ustalaniu stanu

świadomości oskarżonego co do tego, że obowiązuje go zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, a zatem także i zarzut obrazy art. 7 k.p.k. nie mógł w realiach niniejszej sprawy stanowić podstawy do wzruszenia najpierw pierwszoinstancyjnego, a następnie prawomocnego już orzeczenia. Podzielić zatem należy stanowisko zajęte w odpowiedzi prokuratora na kasację, iż pod pozorem naruszenia przepisów prawa, obrońca w istocie zmierza do podważenia w instancji kasacyjnej poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

Bezasadny w stopniu oczywistym jest także drugi z zarzutów kasacyjnych. Stawianie zarzutu rażącego naruszenia prawa w sytuacji, gdy sąd na poparcie swego stanowiska w zakresie interpretacji prawa materialnego powołuje się na publikowane orzecznictwo Sądu Najwyższego i poglądy wyrażone w poważnych źródłach z zakresu piśmiennictwa prawniczego jest samo przez się nieskuteczne nawet wówczas gdy kontestujący to stanowisko przytacza odmienne zapatrywania wyrażone w orzecznictwie tej samej rangi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 2004 r., III KK 181/03, Lex Nr 84453, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2002 r., V KKN 188/00, OSNKW 2002, z. 11-12, poz. 113). Niezależnie od powyższego uwarunkowania procesowego, związanego z istotą „rażącego” naruszenia prawa, stwierdzić należy, że Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą kasację podziela poglądy wyrażone w tym nurcie orzecznictwa, który wskazany został w uzasadnieniu wyroku Sądu *a quo* i zaakceptowany w wyroku Sądu *ad quem*. Do wywodów zawartych w tej kwestii w uzasadnieniach wyroków wydanych w niniejszej sprawie przez sądy powszechne, dodać wypada, że za tym, iż przestępstwo niestosowania się do zakazów i nakazu (art. 244 k.k.) można popełnić zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i *cum dolo eventuali*, opowiedziała się nie tylko w M.Szewczyk w komentarzu pod red. A.Zolla (także w jego najnowszym wydaniu 4., Warszawa 2013, t. II, s. 1295-1296), ale także A.Marek (w:) *Kodeks karny. Komentarz*, Warszawa 2010, s. 535), O.Górniok (w:) O.Górniok i in. : *Kodeks karny. Komentarz*, Warszawa 1999, t. III, s. 284, a ostatnio W.Zalewski (w:) M.Królikowski, R.Zawłocki (red.): *Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz*, Warszawa 2013, t. II, s. 233. W tym ostatnim źródle podkreślono, za orzecznictwem Sadu Najwyższego, iż zapatrywanie co do tego, że występki z art. 244 k.k. można popełnić jedynie z zamiarem bezpośrednim „...nie znajduje przede

wszystkim żadnego umocowania w tekście ustawy karnej, a jego dodatkową słabością jest brak jakiegokolwiek argumentacji wspierającej”.

W związku z treścią rozstrzygnięcia zawartego w pkt 1 postanowienia Sądu Najwyższego, skazanego P. G. należało obciążyć kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, albowiem materiał dowodowy sprawy nie wykazuje, iżby zachodziły przesłanki określone w art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., przemawiające za zwolnieniem go od tych kosztów.